

El pecat de l'home religiós

(El cec de naixement)

(El discernimiento, Marko Rupnik)

Introducció:

- Sembla una mica complicat però ja veure-ho que donaré voltes a dos o tres idees des de diferents enfocaments.
- Quan vagi parlant podem tenir una temptació: això no ho diu per mi .. hi deu dir pels altres pels que son ... Tots, en alguna mesura, patint del pecat de l'home religiós ... cal descobrir-ho.

Lectura del text Jn 9, 1-41

Explicació del text:

- Acció clamorosa que parla del messianisme de Jesús. Tornar la vista als cecs és un dels signes que a l'AT s'atribuïen al Messies.
- Si reconeixent aquesta acció es desautoritzen ells mateixos perquè en el v.22 es diu que *“ja havien acordat expulsar de la sinagoga tothom qui confessés que Jesús era el Messies”*.
- Però el veritable problema és que els fariseus i els mestres de la llei tenen una comprensió de la religió que els impedeix complir amb la voluntat de Déu, els impedeix està veritablement oberts al que Déu vol d'ells. Estan centrats en ells mateixos, no en Déu.

Estan centrats en les seves pràctiques religioses i compliments rituals (més de 600), però no en Déu. Han absolutitzat les mediacions.

Aquest és el pecat en el que pot caure tot home religiós: ens aferrem a uns certes visions, a uns certs plantejaments, a uns pràctiques religioses, però no restem oberts a Déu. Creuen que son religiosos però estan veritablement centrats en ells mateixos.

Tots tenim aquest perill. I la conseqüència d'aquest perill és que ens fem un déu de butxaca, un déu adaptat a les nostres maneres de ser, defectes, tendències, psicologies, etc. i aleshores no deixem a Déu ser Déu.

Un cas semblant és quan Jesús torna a Natzaret per primera vegada. Jesús marxa ... i torna amb deixebles, reconeixen que parla amb autoritat i que de la seva mà surten prodigis, però no el volem acollir. ¿per què? Perquè tenen una imatge de Jesús, el van veure créixer, i no volem evolucionar en aquesta imatge de Jesús.

- ¿Què fan els fariseus davant de la curació? Perquè veiem la seva ceguesa:

Converteixen en argument a favor seu que Jesús curi un cec en dissabte
 Intenten que el cec accepti els seus arguments
 S'uneixen per defensar la seva visió
 Fan fora al cec
 Interroguen als pares
 Tornen a interrogar al cec

No volem veure!! És claríssim ...

No volem acceptar a Jesús, perquè això canviaria el seus plantejaments, la seva visió de la religió, la seva vida, ells estan instal·lats en un estil de viure i no volem modificar-lo, etc...

Cal que ens examinem perquè potser nosaltres tampoc volem veure certes coses ... (centrats en nosaltres i no en el Crist, ...) .. potser també nosaltres ens aferrem a una certa visió de JC i no volem evolucionar ...

- Jesús desenmascara el seu pecat amb la frase: *“Si fóssiu cecs, no tindríeu pecat. Però, com que dieu que hi veieu, el vostre pecat persisteix”*. Que assenyala Jesús com l'origen del seu problema: “dieu que hi veieu”. És el pecat de l'autosuficiència, de l'orgull, “jo ja sé”, “jo estic molt format” “jo compleixo amb els meus compromisos de pietat” “jo no fallo mai a missa” “jo , jo jo” i quedem instal·lats en un pedestal. En definitiva el pecat és no ser un pobre d'esperit davant de Déu, de no ser humil, de no ser petit...

Aprofundiment a partir del llibre: “El discernimiento” Marko Rupnik S.I.

Introducció:

- Estem en el cor de Crist, del Crist que va caminar per la terra de Palestina. Formem part del cor de Crist, cadascú som una fibra del cor de Crist, estem presents en el seu cor. És un misteri per és així: Jesucrist ens coneix i ens estima personalment a cadascú. Tota la humanitat està present en el cor de Crist i és estimada pel Crist.

És el que Sant Pau va experimentar: “m'ha estimat i s'ha entregat per mi” i és el que l'Església sempre ha cregut.

- Amor vol dir: relació, comunicació. El conèixer a Déu no és quelcom teòric, sinó un coneixement comunicatiu. L'acte de fe es al final un acte relacional, de relació amb Déu, la fe és relacional.
- I creure en Déu, no és un creure teòric, creure en Déu és estimar a Déu. Noció bíblica del creure ... vs. Noció occidental.

- No pot haver-hi un cisma entre creure i estimar. Despatx parroquial: parlo amb persones que et diuen que creuen molt en Déu ... i jo els hi pregunto ¿però estimas a Déu? Queden muts ... Déu teòric ...Aleshores creure en Déu serà deixar-nos envair per l'amor de Déu, obrir-nos totalment al que ell vulgui de nosaltres, desitjar acomplir en la nostra vida la seva voluntat...
- Sinó hi ha aquesta experiència de l'amor de Déu caiem en els "ismes": dogmatisme, moralisme, psicologisme, etc... Crec en el dogmes, però no en que la vida cristiana consisteixi en saber-se'ls molt bé, crec en la moral, però no en regir la meua vida per fer unes coses i deixar de fer-ne unes altres, crec en la psicologia, però no en que tot en la persona és explicable des de la psicologia i acabar negant a Déu perquè no li donem espai...

Pregunta clau: ¿Com descobrir la voluntat de Déu sense la experiència de redimits, salvats, estimats, sense la experiència del despertar al amor de déu que ens habita?. Impossible. Si el coneixement de Déu no deriva de la experiència del seu amor vers nosaltres, aquest coneixement és il·lusori.

- En nosaltres hi ha una certa divergència entre la voluntat de Déu i les nostres preferències personals.
- El gran risc es acabar tancant a Déu dins de la nostra realitat sense redimir. I aleshores som nosaltres els qui donem forma i contingut a la revelació de Déu. És possible pensar a Déu des de l'òptica de la carn, o sigui amb una intel·ligència que raona amb criteris carnals. Des d'aquí no hi ha conversió, no hi ha desig de complir amb la voluntat de Déu i la persona s'accontenta amb complir uns principis ètics/morals i viure uns actes de pietat.

Tots podem caure en més o menys intensitat en aquest error !!

Viure la fe així agota a la gent (no t'omple), dos sortides: al fracàs i al abandonament de la fe, o ha rebaixar nivells perquè no s'arriba al que es vol viure = pacte amb la mediocritat.

El discerniment:

- El discerniment serà aleshores l'art d'acollir la salvació de Déu que m'estima.
- El que serà important és que el que decidim ho fem amb plena adhesió a Déu, sintonitzant amb la seva voluntat.
- Ens serà molt útil una renúncia constant al voler i pensar propis .. això serà molt difícil sinó hi ha el que dèiem abans: una experiència de l'amor de Déu.

- En la nostra vida si son sincers amb nosaltres mateixos ens reconeixem febles, pecadors, necessitats de salvació. Però hi ha dues maneres d'enfrontar-se a aquesta realitat: la primera nosaltres sols, la segona és descobrir-nos dins d'una relació d'amor, de diàleg, d'obertura ...
- Cal una gran humilitat.
- Una convicció: la voluntat de Déu a la nostra vida i la nostra felicitat és una mateixa cosa.... si descobrim la voluntat de Déu estem descobrint allò que ens farà feliços ..

Regles del discerniment:

- Cal tenir molt present que les coses nobles, justes, belles, es realitzen enmig de dificultats, obstacles i resistències. El camí de l'ES no salta mai del Dijous Sant al Diumenge de Resurrecció, passant per damunt del Divendres i Dissabte Sant.
- Si afirmen molt la nostra voluntat, serà difícil descobrir i realitzar la voluntat de Déu. Amigues .. (resar perquè trobi novio) .. no ...
- No podem ser tossuts, no puc tancar en la meva raó, en les meves visions, perquè jo no sóc el centre de mi mateix, sinó que ho és el Senyor.
- Jesús és el centre de l'univers. Tot ha vingut a l'existència per ell, amb ell i en ell. Ell és el centre de tot, també de la meva vida. Cal descentrar-me.
- Cal que ens preguntem: ¿vaig amb aquests pensaments i sentiments cap a Déu, cap a una obertura més madura, a un amor més entregat o m'estic centrant cada cop més en mi mateix i vull fer la meva voluntat?

Com actua el temptador en la persona:

- No vol que coneguem a Déu com Amor, vol que restem solitaris lluny de l'amor i fonamentats en nosaltres mateixos.
- Ens diu que no ens convé estimar, ens insinua desconfiances en els sacrificis que comporta l'amor, ens comunica pors davant del camí a morir a un mateix. Ho hem dit abans: l'amor només és realitza seguint el camí de Crist, on la creu porta a la resurrecció, dos cares d'una mateixa moneda.
- Ens vol fer convèncer de que ja sabem què s'ha de fer per salvar-se: moralisme, pietisme, rigorisme. Ens vol desconnectar de la relació amb un Déu Amor i ens vol tancar en nosaltres mateixos ... i vivint com persones religioses.

Creurà estimar Déu perquè compleix certs preceptes, manaments, valors religiosos, però de fet està suplantant al Déu vivent, al Déu amb rostre, al Déu que es amor.

- Provoca una falsa percepció d'un mateix. Dos maneres de percebre'm. La que el temptador vol provocar: Em puc percebre com un jo que pensa, programa, actua i protagonitza la seva vida, o l'altre: com un jo que s'enten a sí mateix dins d'una relació d'amor, de maduresa, de creixement.

Podem estar pensant que creiem en Déu i que el seguim i en veritat ens seguim a nosaltres mateixos. Sota motivacions religioses podem justificar una vida governada per nosaltres mateixos.

Conclusions:

- Hem de erradicar de nosaltres el amor a fer la nostra voluntat, que es la mare de tots els pecats que s'amaga de vegades de formes molt subtils, i que consisteix en fonamentar la nostra vida en i per a un mateix.

San joan de la Creu: "para ir a donde no sabes hay que ir por donde no sabes"

Evangelí "els meus camins ... i els meus pensaments ... entre els meus pensaments i els vostres ... "

- En el fons de tot això ¿que hi ha? No ens fiem de Déu i en conseqüència no som capaços de donar-li la nostra vida. No hem meditat pro aquella frase de Jesús: "si vosaltres que sou dolents sabeu donar coses bones als vostres fills, molts més el vostre Pare del cel els hi donarà a aquell que li demani".

Ell ha fet el primer pas, ell s'ha donat a nosaltres, però nosaltres no responen a la seva donació ...

Exemple pàgina 107: Lectura literal del llibre (pag 107, cita molt bona!) i 114 (i).

Com sortir d'aquí?

- Meditar frases de Jesús sobre el seguiment.
- Abnegació
- Pregària ... preguntar-nos què voleu que faci? ... ¿quina es la vostra voluntat?... Introduir en la nostra vida aquesta jaculatória, aquesta pregunta.... la ¿? ens obra al transcendent ..
- Agafar la Paraula de Déu d'una altre manera
- En l'evangelí no acostuma a haver-hi casualitats, després del text del cec de naixement ve la paràbola del Bon Pastor (que ens fa present l'amor de Déu, d'un Déu que vetlla, que estima, que es preocupa, que guareix, que